

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De SS. Eleutherio episcopo, eiusque matre Euanthia, martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

rissimo, electi eius gratia è seculo, felicibus meritis illustres, pariter occurrerint in caelis: etiam post obitum beatis & mirificis operibus integrè viuentes, & miraculis confuscantes, ad laudem & gloriam præpotentis Dei, cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

MARTYRIVM SANCTORVM MARTYRVM
ELEUTHERII EPISCOPI, ET EVANTHIAE MA-
tris eius, auctore Simeone Metaphraste.

VM Aelius Adrianus Romanis quidem imperaret, dæ-^{18. Aprilis.} monibus autem & simulacris diligenter seruiret: admirabilis quoquè Eleutherius illo tempore cognitus est, veluti quædam stella diem illustrans. Cui patria quidem fuit in-^{Eleutherij} clyta & magna Roma: parètes autem genere quidem no-^{patria.} bilissimi, diuitijs verò opulentissimi, gloria etiam clarissimi. Tèr consulem enim fuisse eius patrem, eius scribit historia. Sed cum essent adèd insignes, nec eis quidem de-^{Latina mar} ter * Euanthia, cum diuini Pauli apostolicis admonitioni-^{tyrologia} bus fidem accuratè didicisset, cum studio virtutis, Dei quo-^{vocant An-} què cultu erat valdè lo cuples. Ea cum hunc sanctum peperisset puerum, Eleutherium^{thiam.} quidem vocauit ex ipso ortu: adèd autem liberaliter & honestè cum educauit, vt no-
mini res quoquè conuenirent.

Sic ergò educatum, cum ad virilem ætatem peruenisset, Deo & Archiepiscopo Aniceto dat eum, donum ipso dignum. Ipse enim tunc Romanæ præerat Ecclesiæ. Qui videns morum eius moderationem & alias virtutes, cum quidem primùm Diaconum, deindè Presbyterum, postremò Episcopum ordinat Illyrici: sicque lucerna, vt Euangelicè dicam, posita super candelabrum, & verbi luce illuminante multorum cogitationes: & falsam quidem mendacij doctrinam proculcante, doctrinæ sermone affluente, ad folius autem Dei cognitionem multos conuertente & deducete ad pietatem, non poterat malignus hæc ferre moderatè: sed rabie quidem in ipsum agitabatur, & grauitè spirabat contra pietatem. Totum verò subiens Adrianum, cum illo armatur contra veritatem: & ante alios omnes contendit de medio tollere Eleutheriũ, ex pijs studens demetere eos, qui erant insigniores, tanquàm spicas quasdam cæteris præstantiores: & statim cum terribili legatione mittitur Felix quidam, vnus ex Ducibus exercitũs, iussus vt & per vim adducat Eleutherium, & eum sistat ante tribunal imperatorium. Qui cum ad Christi mandram peruenisset ecclesiam, eam extrinsecus circumfidet multitudine militum: & cum intus intercepisset Eleutherium, tanquàm prædam aliquam studebat habere agnum Christi.

Deindè templum ingressus, & truculentis quidem oculis & truculentiore etiam spiritu, tanquàm ipso vultu eius, qui miserat, significans sauitiam, se ostendens ijs, qui videbant: postquàm vidit Eleutherium suauissimum doctrinæ fluentum profundentem, & ornatissimè pietatem annunciantem ijs, qui cum eo versabantur, ille mirandum in modum admirabatur Christi virtutè: & statim mutata sauitia, (visus est enim^{Felix, dux} habere animum aptum ad suscipiendum semina pietatis) fit ouis pro lupo, & pro per-^{exercitũs ad} secutore discipulus: & priorum veluti oblitus, non latro & persecutor, sed Christi^{Christũ con-} quem persequebatur, amicus & discipulus: & despicit quidem ipsum Imperato-^{uertitur.} rem: procidit autem ad pedes sancti: & ab eo tempore lubens versabatur cum magistro, illius verbis illuminatus, & in pietate confirmatus. Sed sic quidem fecit Felix, & nequaquam curauit reuerti ad eum, qui miserat. Non erat autem, id quod videbatur Eleutherio. Festinabat enim ad confessionem: eratque prompto & alacri animo ad pietatem liberè efferendam. Iter certè protinùs est ingressus, habens etiam se sequentem Felicem ducem exercitũs. Cum autem inter eundum in aquam incidissent, fit híc Felix alius Candaces: & à diuino Philippo baptizatur,^{Actor. 8.} nempe Eleutherio, & idololatriæ caligine, tanquàm putrido aliquo indumento, ex-^{Ab Eleuthe-} uitur.^{rio baptiza-}

Postquàm verò itinere confecto Romam venerunt, à fidelibus quidem, qui erant
Sff 3 Romæ,

Romæ, agnitus, sigillatim de Eleutherio omnia annunciat. Eleutherium autem iustus Imperatoris imperabat listi ad illius tribunal. Ille verò tam magno & excelsio animo ingreditur, ac si non ad certamina, sed ad festum accerferetur. Quem cum adspexisset Imperator, ut vidit eum esse & iuuenem, & formosum, & virtutis ornamento & animo & oculis decorum: Cur, inquit, ô Eleutheri, patria relicta religione, deorum cultum nihili faciens, nouum quendam Deum colis: idque cum non solum sit aperte mortuus, sed etiam mortem subierit turpissimam? Eleutherius autem ei, qui se tam stultè gerebat, nec respondendum quidem esse arbitratus: & alioqui ipsum Christum in ijs, quæ pro Christo passurus erat, imitans, stabat tacens. Sed responde, rursus dixit Imperator: Qui fit, quòd te tam stolidè geras, & in hunc Christianorum cultum insanum te immiseris? Deindè aliquantum remittens de acerbitate: Pare, inquit, mihi, & dijs inuictis sacrificia. Si enim persuasus conuertaris, honores tibi prabebo maximos: Sin autem non pareas, grauissima inferam supplicia.

Luc. 21. - Eleutherius verò Domino inuocato, qui dixit: Nolite esse solliciti, quomodo aut quid respondeatis. Dabitur enim vobis, inquit ille, sapientia, cui nullus poterit resistere: Quomodo, inquit, potero sustinere talibus dijs seruire, aut alij sustinenti assentiar? Quomodo autem non magis vobis consuluerim ab eis deficere: & si non pareatis, vestram desleam amentiam, quòd ratione à Deo honorati, effecti estis viliores lignis & lapidibus, adeò ut hæc deos esse putetis: & non solum esse, sed etiam bene esse existimetis: idque vero Deo relicto, qui ratione constituit vniuersum: Cælum enim & terra sunt opus manus illius. Sumus verò nos ex ijs, quæ creauit, opus pulcherrimum & preciosissimum: etiam si tanquam in pugna nocturna ignoramus id, quod est amicum & hostile: & aduersus nostrum quidem Dominum bellum gerimus: eos autem, qui sunt verè nostri inimici & hostes, dæmones, inquam, nostros, ô insaniam, putamus esse dominos, & eos honoribus extollimus & sacrificijs. Ego igitur Domino meo adhareo, & semper adhærebo: & Christo meo seruiam, ignominias vestras & honores, & has pueriles laruas suppliciorum, infantium esse plagas reputas. Mihi enim, ut meus dixit doctor Paulus, totus mûdus est crucifixus, & ego mundo: & mori pro Christo, delicia mihi sunt & exultatio. Ira plenus per hæc euadit Imperator, & grabatum iubet afferri æneum, & ei multum quidem ignis subferri: supra eum autem nudum extendi athletam, & sic perpetuò deflagrare, donè omninò interièrit.

Dirè cruciatur. Postquam autem hæc citò facta sunt, martyr insiluit in grabatum, & totus in toto fuit extensus. Ciuitas verò ægrè ferens id, quod factum fuerat, (omnes enim ferè conuenerant ad spectaculum) exprobrabant Imperatori crudelitatem: Cur, dicentes, vir adeò clarus, genereque & sapientia insignis, malè perit, tanquam infamis quispiam? Deus autem dolorem alleuabat è superis: & tanquam quodam rore refrigeratus, & in molli herba cubans, martyr sentiebat voluptatem. Imperator autem postquam animi rabiem tormento iam satis lenierat, existimans eum iam esse mortuum, iubet illinc tolli illius corpus. Postquam è lecto ferreo surrexit martyr, non solum illæsus, sed etiam lætus & alacer: & extollam te Deus meus rex meus, canebat cum gaudio, & laudabo nomen tuum perpetuò. Laudabo Deum, qui lætificat iuuentutem meam. Quoniam generatio & generatio laudabit opera tua, & potentiam tuam annuntiabunt, & miracula tua narrabunt. Postquam verò Deo sic glorificato, audaciùs deinceps adstitit ante tyrannum: Adspice ad me, ait, ô Imperator, quem tu existimasti ab igne exedendum, & intellige eum, qui à me prædicatur. Agnosce autem tuorum quoque deorum imbecillitatem. Hanc audaciam & dicendi libertatem, suam esse contumeliam Imperator arbitratus, & se victum esse opinatus, quòd contemneretur, supplicium eo excogitat maius & vehemētius. Rursus ergò in medio proponitur craticula, igne quidem subtus accensa: oleo autem desuper adspersa, & flammam grauitèr accendens. Sed ne tunc quidem gratia neglexit martyrem: sed simulatque fuit ipse impositus craticulæ, ignis statim fuit extinctus, & carbones emarcuerunt: craticula verò, tanquam non oleum, sed aqua potius desuper fuisset infusa, ipsa quoque erat frigida, sanctum conseruans illæsum.

Pfal. 144. Quid verò? cum his ne fuit extincta ira Imperatoris? Nequaquam: sed rabie semel percitus, & ad alia quidem nihilo meliùs affectus, quam cæcus: ad hoc autem solum intuens, ut dijs suis gratificaretur in sancto puniendo, qui quidem sunt omninò dæmones homicidæ, rursus iubet afferri sartagine, ceramque & picem, & adipem in eam

Ponitur in craticula.

Ignis extinguitur.

eam iniici: multo verò igne subtrus accendi, & sic in ea rursus extendi martyrem. Postquam ergò factum fuit, quod fuerat imperatum, & sartago tota erat candens: stetit autem martyr quoque subtrus supplicium: Nè differas, inquit Imperator, ò Eleutheri. stas enim medius inter mortem & vitam. cura id, quod tibi futurum est conducibile. Nam ego quidem magnam tui curam gerens, nè malè pereas, in te sum affectus, tanquam in germanum filium: nec vellem per deos, virum tam nobili loco natum, & qui est ipse ad eò bonus, tam disertus, & tam pulchra specie, seipsum inconsideratè iniicere in periculum: idque propter nihil aliud, quam propter pernicitiam vanam & inutilem. Postquam autem stetit martyr aduersus hæc generosè decerrans, aptè probis remunerans blanditias, & illum lupum appellans Arabicum, vt qui ouibus Christi insidetur, tandem hæc quoque adiecit: *Quicquid feceris, non mihi persuadebis, vt ab hac pia & beata desistam constantia.*

Lingua subdola diaboli.

Martyris constantia.

Hic Adrianus animo fauciat, verbis relictis, ad facta se contulit, & iubet eum extendi in sartagine. Quod cum factum esset, eadem, quæ prius, rursus sunt consecuta: & ignis quidem mutatur in rorem: aura verò quædam suavissima formem ac generosum virum refrigeravit. Adrianus autem nesciens, quid ageret, cum ei mutarentur omnia in contrarium, sedebat animi dubius, bouem habens in lingua, vt dicitur, & linguam vinctus profundo dolore. Quem cum vidisset sic affectum is, qui tunc erat Præfædus vrbis, nomine Corebo, ad noua inuenienda tormenta vir egregius, & ad faciendum aliquid, quod aduersus necessitatem esset acre & efficax, (erat autem Christiani dogmatis non omninò ignarus, sed & quæ Felici exercitûs duci acciderant, verbis acceperat, & Christianorum fidei veluti quædam femina & initia in corde acceperat: adhuc verò sectabatur res gentilium, plurimi faciens colere & obseruare Imperatorem) Ipse autem tunc videns Adrianum dubitantem, & nescientem quomodo se in sanctum gereret, accedens: Ego te, inquit, ò Imperator, liberabo à negocijs, & hunc iuuenem, qui repugnat tuis iussis, docebo nunquam tale quid aggredi. Sed clybanus quidem inferatur æneus: acuti autem obelisci infigantur in vtraque eius parte, & mox scies Eleutherium aut paruissè, aut malè periissè. Hæc verò dicens, non animaduerteat se leonem putare posse terrere ictu arundinis. Hæc tamen placuerunt Imperatori, & citò confecta machina, martyr in cælum tollens oculos tam qui cernuntur, quam qui sub adspæctum non cadunt, & totam mentem in cælum defigens, & præ gaudio totus quasi à Deo afflatus: Ago tibi gratias, inquit, Domine Iesu Christe & Deus, quod me talibus & tantis bonis sis dignatus: quod me manu tua potenti virtute accinxeris, quod pro tuo nomine talia tibi pati visum sit. Et nunc adspice de cælo, & vide qualia contra me fabricantur, qui te oderunt: & libera animam meam à iaculo eorum, & à viris sanguinum, qui bonus es, serua me: vt sciant omnes, te esse solum Deum & gloriosum in toto orbe terrarum. Deinde etiam pro ijs ipsis, qui illum cruciabant, sicut Stephanus pro ijs, qui eum lapidibus appetebant, orans: Tange cor eorum, dicebat, ò Domine, qui es multa misericordiae, & tuum sanctum eis nomen fac sit cognitum, & deduc ad tuam voluntatem: vt cognoscant te solum verum Deum, & desistant à pernicioso cultu simulacrorum: Quoniam benedictus es in secula, Amen.

In sartagine vrendus extenditur.

Precatio sancti martyris.

Ag. 7.

Cum Corebo sic orantem attendisset martyrem, veluti accenso, qui erat ei repositus, carbone pietatis, repente mutatur longè pulcherrima mutatione: & tanquam non is esset, qui paulò antè excogitabat supplicia aduersus martyrem, accedens ad Imperatorem: Pro quo, inquit, maleficio, aut pro quo crimine his poenis afficitur Eleutherius? aut pro qua causa morte tam acerba damnatur? Imperator verò hac inopinata auditione valdè commotus, toruè intuens Corebonem: Num tu es, inquit, is, quem ego nõui, Corebo? Quidnam autem tibi accidit, aut quidnam tibi factum fuit? Nunquid te cepit aurum ab illius matre acceptum, & tam repente mutauit? Quàm multa verò etiam à multis alijs tibi data, potuerint conferri cum meis donis, quem ego & opibus & gloria & mea familiaritate & coniunctione beatum Romæ reddidi? Quod si plura desideras, licet tibi nostris frui affatim: tibi sunt aperti omnes mei thesauri: ex his hauri ambabus manibus, neque teipsum ita prodas, à femina furto sublatus, & paucis auro emptus. Corebo autem iam totus repletus bono spiritu, & martyris precibus mentem habens illuminatam, exclamauit illud admirabile & dignum quod celebretur: Precium tuum, dicens, tecum eat in perditionem. Tuæ verò pecuniæ sint fomes igni, qui te manet. Quid enim tua spõte cæcutis, & conaris mouere ea, quæ sunt immobilia? idque cum didiceris experientia, quod nullus quidem ex tuis dijs potest vllum ex ijs,

Corebo profectus ad Christum conuertitur.

Hæc est mutatio dexterae excelsi.

qui adfunt, in ignem iniectum feruare. Is autem, quem colit Eleutherius, reddit eum & igne potentiorum & quouis alio supplicio.

His sic dictis, dici non potest, quanta ira & infania repletus fuerit tyrannus. Solent enim reuera validæ amicitia validas quoque similiter parere inimicitias. Vnde etiam iubet Præfectum eodem puniri clibano, quo ipse consuluerat, vt puniretur Eleutherius. Cùm ergò iam appropinquaret tormento, Ora pro me, clamauit Corebo martyri, & me arma his armis, nempe Christi signaculo, quibus ducem exercitûs munisti Felicem. Sic ergò Corebo armatus à martyre, & protinùs iniectus in clibanum, ipse quoque mansit similiter ab igne non expugnatus. Adrianus autem his tormentis defessus, eum condemnat, vt ei caput amputetur. Et Corebani quidem sic succedit finis martyrij : & qui à multis à seculo desideratur, hic breui tempore thesaurum arripuit. Quænam verò sunt Eleutherio postea consecrata ? Primum quidem ipse in clibanum immittitur : deinde etiam obeliscis, vt videbatur, transfigitur. Et clibanus quidem rursus, sicut prius, extinguitur : conuertuntur autem protinùs cuspides obeliscorum, quodammodo carnem honorantes martyris, & eius, qui punit, animæ arguentes cæcitatem : quinetiam multos ex ijs, qui adstant, attrahentes ad Dei cognitionem, qui hæc faciebat miracula : qui etiam, Magnus est Deus Christianorum, clamabant, qui nobis prædicatur per Eleutherium. Rursus ergò & hæsitatio & magnus dolor inuadit tyrannum. Et tunc quidem martyrem tradit in custodiam : Postea autem eximios ex ijs, qui ei parebant, conuocatos congregat : & cùm toto die deliberasset, vbi & quonam modo Eleutherius subiret supplicium, visus est ei locus quidem carcer : modus verò maximè miserabilis, nempe per famem.

Corebo mittitur in clibanum.

Capite damnatur.

Eleutheriû nihil lædit clibanus.

Multi credunt in Iesum.

Dan. 14.
3. Reg. 17.

Et postquam hæc visa sunt, multos quidem dies in carcere decertauit cum fame. Sed qui olim Danieli, & Eliæ per volucrem alimentum suppeditauit, eum quoque alit per columbam, & eius animam implet bonis. Et ille quidem agebat gratias, quòd his magnis bonis sit dignus habitus : Tyrannus autem insaniebat, & quòd ostensum esset machinationem fuisse imbecillam, efferabatur : & idè equos feros & minime mansuetos, eis longè sauior, iubet iugo alligari, & eis etiam alligari Eleutherium : vt cùm equi, qui iugum ferre non didicerant, & erant alioqui feri, strepitu currûs valdè essent perturbati, & huc & illuc temerè ferentur, martyri, petris & alijs alligato, diuellerentur & lacerarentur carnes : vt sic particulatim & membratim concisus, abrumperet animam. Sed nec hæc ei processerunt ex animi sententia : sed quomodo ille non cessabat ea operari, quæ ad vim faciendam pertinebant, & ad afferendum

Christus liberat martyrem suum.

Feræ sancti virum venerantur.

interitum : ita nec Christus ea prouidere, quæ spectabant ad salutem. Angelus enim è caelo adueniens, & feros illos equos repente reddidit mites & mansuetos : & cùm soluisset Eleutherium, eum immittit in currum : & cùm direxisset equos ad montem vicinum ciuitati, effecit, vt martyr ascenderet leniter & placidè. Ei verò aliud quoque accedit admirabile & contra opinionem. Nam cùm sic in montem venisset martyr, & deinde rationale sacrificium, consuetam Deo laudem, sacrificaret, quæ aderant animalia, vrsi & leones, & si quæ erant alia feræ, accedentes circundant Dei famulum, & ei blandiuntur : & tanquam illius vocem intelligentes, benedicere cœperunt & adorare : & hoc significabant, quòd & in terram annuerent, & rursus in aërem pedibus efferrentur, & alijs etiam gestibus corporis. Sed sic quidem feræ, perindè ac si martyr esset chori institutor & ductor, & cùm is incepisset canere, eæ quoque choream implentes circumsiliebant & quasi respondebant, & magistrum, quoad eius fieri poterat, sequebantur admirabiliter.

Seruat hostes suos à feris.

Adrianus autem non solum martyris, sed ne ipsarum quidem ferarum reuerbatur intelligentiam : sed cùm ad illas venisset audiendas, erat idem Adrianus multis etiam feris & asinis insipientior & efferatior. Multi enim, quibus curæ erat venatio, cùm hæc suis vidissent oculis, renunciârunt Imperatori : Sed ille erat, vt est in prouerbio, asinus ad lyram. Non solum enim miraculo nihil euasit melior, sed etiam armatos emisit milites, mox compræhensuros Eleutherium. Feræ autem non conseruabant parem in illos obseruantiam : sed vt quæ accuratè scirent sui Domini discernere amicos & inimicos, cum primùm eos viderunt, celerrimè in eos ferebantur : & parùm absuit, quin eos discerperent cornibus & dentibus, nisi martyr illis quidem tanquam freno aliquo non adspectabili, iniecta oratione, iussisset eas reuerti vnde venerant. cùm militibus verò metum soluisset, & qui cum armis fuerat, eis aduentum

uentum exprobrasset: (neque enim ad paricidam aliquem venisse aut latronem, quos oportebat, cum nutu solum significassent, sequentem habere eum, qui ab eis quaeritur) hoc cum dixisset, læto & alacri animo sequebatur, multum differens in itinere: & si nihil aliud, dicens oportere eos reuereri ferarum intelligentiam, & ex eis capere certum exemplum ad eum, qui ipsos creauit, agnoscendum. Deinde optimè cum eis differuit de regno calorū & gehenna: & sic per totam viam benignissimè admonens, & docens, tantam vim habuit, vt multis ex eis persuaderet, efficeretque, vt lux veritatis luceret in illorum animis. Postquam verò Romam peruenerunt, Imperator statim maximam conuocat concionem, volens habere plurimos testes interitus martyris.

Postquam autem fuerunt omnia parata, & frequens conuenit populus, secus euenit, quam putabat Imperator. Qui enim aderant, non martyris occisionis, sed Christi, quæ in ipso erat, virtutis fuerunt potius testes, omni exceptione maiores. Nam læana quidem admodum sæua in eum immittitur: quæ instar teli magno impetu irruit & ad sanctum accedit, non vt Eleutherium discerperet, aut vel exiguo morsu eum offenderet: sed potius vt illius pedes præ magna amplecteretur beneuolentia. Quod quidem fecit accurrens. Inclinauit enim ceruicem eius pedibus: lingua vero lambebat eius plantas. Videbatur autem ægrè ferre, quòd non etiam vocem haberet humanam, quæ pro pietate loqueretur cum martyre. Sed nec hæc persuadent Imperatori, qui erat duro corde, sicut ille Pharao, vt pietatem ex eis disceret: sed vt quibestiam damnasset imbecillitatis, quòd ea esset fœmina, iubet etiam marem simul immitti in martyrem. Ille verò veluti contendens cum fœmina, & non minus beneuolus volens videri in athletam, illam quidem repellit: ipse autem accurrens, pedes amplectitur, adhæret, lambit, exilit, gestu, adspectu & motu suam annunciat beneuolentiam. Ex ijs verò, qui aderant & hæc videbant, qui animæ quidem oculis vt cunquè intuebantur, protinus clamabant magnum esse Deum, qui colitur ab Eleutherio. Quorum autem mentis visus cæcutiebat, ij sanctum vocabant planum & maleficum, qui hæc solis præstigijs falsò faciebat apparere. Sed fieri non poterat, vt in his diuina quiesceret iustitia: sed oportebat omnino obstrui labra dolosa, vt diuinus dicit Dauid, quæ aduersus iustum loquebantur iniquitatem, in superbia scilicet & contemptione: sicut etiam obstructa sunt, & vltimo siluere silentio. Nam inter loquendum icu percussi, qui non cadebat sub adspectum, protinus accipiunt mortem præmia blasphemie.

Iniquus autem Imperator in summam adductus dubitationem, postquam videt omnia cedere martyris menti & gratia, eum mortè condemnat, quæ gladio sit ei afferenda. Nam quoniam martyrij cursus non poterat aliter finem accipere, & hic ipse athleta venire ad Christum, quem desiderabat, ipsum quidem, qui sunt huius rei ministri, gladio interimunt. Deinde matrem quoquè, quæ erat eius collo circumfusa, & ei magis corde quam ore adhærebat: nihil autem muliebre aut maternum loquebatur, neque tali filio indignum, sed eius certaminibus lætabatur & gloriabatur: immisericorditer impij filio suo adhærentem interficiunt. Quidam verò erat conuenientius, illòsne fecisse cum essent mali, an illam esse passam, cum esset pia in Deum & amans filij? an cum sic moriente filio esse mortuam, & non abesse à præmijs filij matrem, quæ eum pulchrè erudit: sed eos communiter sisti ante communem Dominum, & apud eum manere, vt sacra dicit scriptura, matrem propter filium lætantem?

Qui autem erant pij ex Illyrico, quicunque quidem tunc aderant, cum diligenter eorum extulissent reliquias, ijs, qui erant Romæ fideles, qui eas diligenter inquirebant, vbinam essent, significant & communicant: & sic cum ambo eas vixissent & conditiuissent, & vt par est honorassent, ipsas piè sepeliunt: Christianis diuitias, quæ non possunt eripi, morbis & malis spiritibus propulsandis præfens remedium: Ad gloriam patris & filij & spiritus sancti, nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

S. APOL-

Non pauci milites conuertuntur.

Læna lambit eius plantas.

Læna lambit eius plantas.

Item leo.

Planum, id est, imposito rem.

Psal. 30.

Vltio in blasphemos

Cæditur gladio cum matre suo.

Psal. 121.